

[Estrup]

den, og at vi nu også med den lovgivning, der kommer på plads vedrørende pligtafsætningen, får udbredt aktiviteten til de lidt ældre unge og til andre grupper. Dermed er vi jo faktisk begyndt på det, arbejdsministeren lægger op til i redegørelsen, nemlig en bedre koordinering og styring af den samlede indsats mod ledigheden.

Til slut vil jeg blot sige, at der jo skal ske en revision af uddannelsesstilbudsordningen til foråret. Det vil vi gå ind i med et ønske om at få den ordning til at fungere sådan, at den også kan blive et led i en offensiv arbejdsmarkedspolitik eller – som jeg egentlig hellere fortsat vil sige – en aktiv arbejdsmarkedspolitik, der understreger nødvendigheden af aktive foranstaltninger for de ledige i stedet for passiv forsørgelse.

Bollmann (CD):

Jeg vil gerne først på CDs vegne takke arbejdsministeren for denne redegørelse om en offensiv arbejdsmarkedspolitik, som vi i modsætning til andre faktisk finder går i dybden med de spørgsmål, der kan stilles til, hvordan vi i de kommende år fortsat får en bedring i beskæftigelsen og i erhvervsudviklingen her i landet.

Jeg mener overhovedet ikke, der kan være tvivl om, at regeringens politik de senere år har betydet, at vi har været inde i en meget positiv udvikling med hensyn til beskæftigelsen. Ikke kun når vi sammenligner med tiden forud, men så sandelig også hvis man ser på, hvordan det er gået i andre lande – og det er altså de lande, vi normalt sammenligner os med – er det gået væsentligt bedre her i Danmark. Men det betyder selvfølgelig ikke, at vi skal standse op her. Der er stadig væk behov for nye initiativer, og det finder vi i CD at man med denne redegørelse faktisk også peger på.

Vi er meget enige i, at familiemønsteret i dag er ændret på en sådan måde, at der er flere og flere situationer, hvor begge ægtefæller ønsker at fungere på arbejdsmarkedet, og derfor bør vilkårene også være sådan, at der er den nødvendige fleksibilitet – og selvfølgelig for begge parter. I den forbindelse bliver netop spørgsmålet om fleksibel arbejdstid mere og mere interessant.

Vi synes, redegørelsen er et klart udtryk for, at uddannelse og efteruddannelse vil væ-

re nogle af nøgleordene, hvis arbejdsmarkedet skal kunne fungere. Vi kan selvfølgelig i dag beregne, hvordan tilgangen til arbejdsmarkedet vil udvikle sig frem til årtusindskiftet, og det menes, at nytilgangen bliver mindre. Samtidig vil kravet til nye funktioner blive større og større, og derfor må omstilling og hermed også efteruddannelse til særlig målrettede job prioriteres højere. Vi finder det derfor positivt, at redegørelsen netop understreger det behov, og at adgangen til arbejdsmarkedetsuddannelsen bliver udvidet til flere grupper, herunder selvfølgelig også grupper inden for den offentlige sektor.

Men det er lige så vigtigt, at den uddannelse, der er til rådighed, er aktuel og passer til de kvalifikationer, der efterspørges, bl.a. som følge af nye arbejdsmetoder og ny teknik.

Man kan så stille det spørgsmål, om det kun er arbejdskraften, der skal indrette sig og uddanne sig, eller om det ikke også er rimeligt, at virksomhederne prøver at være mere fleksible i forhold til de medarbejdere, der er til rådighed. Man kan også stille det spørgsmål, om virksomhederne ved planlægning, udbygning og investering ikke har mulighed for i rette tid at tage hensyn til, at der skal være overensstemmelse mellem de krav, der kan stilles, og de kvalifikationer, der kan tilbydes. Jeg tror, disse spørgsmål er meget relevante, og det er nok også emner, som erhvervsvirksomhederne egentlig selv er meget opmærksom på. Hvordan det så skal fungere i praksis, afhænger vel i mange tilfælde af, hvor effektivt arbejdsformidlingen forstår at kombinere udbud og efterspørgsel, og i hvor høj grad virksomhederne selv undersøger, hvordan den lokale situation er f.eks. ved nyetablering.

Hvis der er behov for specielle uddannelser, er der ingen, der er i tvivl om, at virksomhederne må deltage i finansieringen af disse, men spørgsmålet er vel også, i hvilket omfang man mere generelt skal inddrage virksomhederne i en form for brugerbetaling. Her peger ministeren i sin redegørelse på nogle muligheder, som i hvert fald vi i CD finder interessante, fordi hele uddannelsesbehovet vel ikke absolut bør dækkes af det offentlige.

Hvis arbejdssøgende og virksomheder skal kunne opnå den rigtige kontakt, og hvis uddannelsessøgende skal kunne finde de rigtige